

Arrest

nr. 248 858 van 9 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 januari 2020 dient de verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 18 februari 2020 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Bulgarije.

Bij arrest met nummer 239 358 van 3 augustus 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 10 september 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqies}). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : A. (...) voornaam : H. (...)

geboortedatum : (...).1978

geboorteplaats : J. (...) nationaliteit :

Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 18/02/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 03/08/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. Verzoeker heeft de nationaliteit van Syrië, alwaar hij op (...).1978 werd geboren te J. (...), in de provincie Idlib. Verzoeker is Arabisch van origine.

Verzoeker is opgegroeid in Syrië. Verzoeker diende zijn land te ontvluchten in juli 2019. Verzoeker ging naar Turkije, waarna hij vervolgens Griekenland trachtte te bereiken maar werd tegengehouden en diende terug te keren naar Turkije. Verzoeker reisde hierop verder naar Bulgarije.

In Bulgarije werd verzoeker opgepakt en overgebracht naar een gesloten centrum. Hij werd vastgehouden. Omdat in vrijheid te worden gesteld diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Bulgarije. Verzoeker zou dit uiteindelijk doen op 19 augustus 2019. Hij werd hierop overgebracht naar een open centrum, waardoor verzoeker opnieuw zijn vrijheid herwon.

Verzoeker verkreeg in Bulgarije de subsidiaire beschermingsstatus op 29 november 2019. Hij werd in het bezit gesteld van een Bulgaars verblijfsdocument en diende het opvangcentrum waar hij verbleef te verlaten.

De verzoekende partij kon echter onmogelijk een menswaardig leven uitbouwen in Bulgarije na het verkrijgen van de subsidiaire bescherming. De levensomstandigheden waren dermate slecht dat verzoeker niet in Bulgarije kon blijven. Verzoeker was hierom genoodzaakt om, eenmaal hij zijn reisdocumenten had verkregen, verder te reizen in Europa.

Verzoeker kwam in België aan en diende 22 januari 2020 een verzoek in tot internationale bescherming.

Op 18 februari 2020 werd evenwel de beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij te weigeren. Zijn verzoek tot internationale bescherming werd immers onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet.

Onder punt C - pagina 4 - van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 18 februari 2020 werd genoteerd als volgt:

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend in Bulgarije en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.

Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 3 augustus 2020 (nr. 244.182).

Het staat derhalve vast dat de verzoekende partij niet kan worden overgebracht naar Syrië.

3. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Syrië). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Syrië ("nationaliteit: Syrië") en dit binnen een termijn van dertig dagen ["binnen 30 (dertig) dagen"]. Nergens wordt - in het kader van de terugkeerverplichting - vermeld dat de verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Bulgarije en zich, derhalve, dient te begeven naar Bulgarije.

Er wordt evenmin uitgesloten dat de verzoekende partij zal worden overgebracht naar Syrië, waardoor er een reëel risico is dat de verzoekende partij in een situatie zal terechtkomen in strijd met artikel 3 EVRM.

De situatie van de verzoekende partij is de verwerende partij nochtans voldoende bekend, gelet op de informatie in het administratief dossier en de beslissing van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 18 februari 2020.

Er werd, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, eveneens geen individueel en concreet onderzoek te verrichten of de verzoekende partij terecht zou komen in een situatie in strijd met artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. Ondergeschikt, wijst de verzoekende partij er op dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, in het bijzonder de internationale bescherming die hij heeft verkregen in Bulgarije.

Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werd afgewezen en dat de verzoekende partij geen paspoort bezit met een geldig visum.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de verkregen internationale bescherming in Bulgarije werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting.

De verzoekende partij herinnert daarbij aan artikel 1, 6° Vreemdelingenwet: "beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt".

Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing, waaruit kan worden afgeleid dat met de verkregen internationale bescherming in Bulgarije geen rekening werd gehouden door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bovenvermelde verplichtingen, voortvloeiende uit artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dient samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de verkregen internationale bescherming in Bulgarije werd rekening gehouden bij het opleggen van de bestreden beslissing. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

5. De verzoekende partij wijst verder op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in de coronacrisis (10 september 2020).

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder zijn gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

Ondergeschikt; in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden.

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor verzoeker om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker werd afgewezen en dat verzoeker geen paspoort bezit met een geldig visum.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

3.2.1. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 blijkt dat deze bepaling enkel stelt: “Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.” Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing wel degelijk is gemotiveerd in rechte en in feite. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoeker “niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum”. Tevens wordt toegelicht dat de commissaris-generaal op 18 februari 2020 een negatieve beslissing nam inzake het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming en dat de Raad het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen op 3 augustus 2020.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepaling zijn overigens enkel aan de orde indien vaststaat

dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is bij het nemen van een verwijderingsbeslissing.

Ook in artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan geen dergelijke formele motiveringsplicht worden gelezen. Zo strekt de uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, er enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze verplichting reikt echter niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een bevel af te leveren.

Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, op een relevant tijdstip voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsbeslissing, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens (indien van toepassing) betreffende een eventueel gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde “*bij het nemen*” van een beslissing tot verwijdering “*rekening [houdt]*” met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, wat eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

In de mate dat de verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing geen motivering voorziet omtrent de maatregelen genomen ter bestrijding van het coronavirus, merkt de Raad nog op dat de thans bestreden beslissing geenszins het antwoord op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende betreft, maar in tegendeel een (politie)maatregel inhoudt die is gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur. Bijgevolg moet uit de bestreden beslissing niet blijken dat met alle mogelijke antecedenten van de verzoeker en met alle mogelijke externe omstandigheden rekening werd gehouden. Waar de verzoeker bij deze kritiek ook verwijst naar de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming, dient te worden benadrukt dat ook artikel 3 van het EVRM geen bijkomende motiveringsplicht oplegt (cf. RvS 20 juni 2017, nr. 238.570).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker reeds tijdens zijn gehoor van 22 januari 2020 heeft erkend dat hij in Bulgarije de internationale bescherming bekam. Ook in het voorliggende verzoekschrift geeft de verzoeker onder de hoofding “*Feiten*” uitdrukkelijk aan dat hij in Bulgarije op 29 november 2019 de subsidiaire bescherming verkreeg. Er valt niet in te zien welk belang de verzoeker kan hebben bij de kritiek dat dit feitelijke gegeven, waarvan hij onmiskenbaar zelf reeds lang op de hoogte is, niet uitdrukkelijk in de bestreden akte wordt vermeld. Daarnaast is er te dezen (zie *supra*) geen sprake van een verplichting om uitdrukkelijk te motiveren omtrent alle antecedenten van de verzoeker en bovendien wordt in de bestreden akte uitdrukkelijk verwezen naar de beslissing van de commissariaat-generaal van 3 augustus 2020, waarvan de verzoeker onmiskenbaar kennis heeft zodat hij daarin alle vaststellingen heeft kunnen lezen als waarom er werd besloten dat er geen gegevens voorliggen die het vermoeden weerleggen dat verzoekers grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden.

De kritiek, dat er geen rekening werd gehouden met de gevolgen van het coronavirus, houdt voorts geen verband met de formele motiveringsplicht en deze zal derhalve worden onderzocht in het kader van de tevens aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, dervijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is derhalve niet aangetoond.

3.2.3. De verzoeker beroept zich verder op een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 9 november 2017, nr. 239.826; RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoeker aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij moge worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing vaststelt dat hij illegaal op het grondgebied verblijft en hem een terugkeerverplichting oplegt. De verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing lijkt te stellen dat hij dient terug te keren naar Syrië gelet op de vermelding “*nationaliteit: Syrië*” en dit binnen een termijn van 30 dagen. De verzoeker voert aan dat nergens wordt vermeld dat hij internationale bescherming heeft gekregen in Bulgarije en hij zich bijgevolg naar Bulgarije dient te begeven. De verzoeker voert aan dat niet kan worden uitgesloten dat hij zal worden overgebracht naar Syrië waardoor er een reëel risico is dat hij zal terechtkomen in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM. De verzoeker wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing van 18 februari 2020 onder punt C heeft uiteengezet: “*Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend in Bulgarije en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië*”. De verzoeker benadrukt dat deze beslissing werd bevestigd door de Raad zodat het vaststaat dat hij niet kan worden overgebracht naar Syrië.

In de thans bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.”

De verzoeker kan worden gevolgd waar hij betoogt dat de adjunct-commissaris-generaal in zijn beslissing van 18 februari 2020 een niet-terugleidingsclausule opnam: “*Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Bulgarije en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië*.” Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest met nummer 239 358 van 3 augustus 2020. De Raad bevestigde dat aan de verzoeker reeds subsidiaire bescherming werd verleend door Bulgarije. Na voornoemd arrest ging de gemachtigde over tot het nemen van de thans bestreden beslissing.

Gelet op het feit dat in de bestreden akte uitdrukkelijk wordt verwezen naar de beslissing van 18 februari 2020 van de adjunct-commissaris-generaal en des te meer nu de verzoeker reeds lange tijd zelf bevestigt dat hij in Bulgarije een internationale beschermingsstatus verkreeg en hij ook zelf een kopie voorlegde van zijn Bulgaars reisdocument ‘*Passport of subsidiary protection beneficiary*’, kon de verzoeker dan ook op eenvoudige wijze uit de formulering in de bestreden akte afleiden dat hij het grondgebied van de (Schengen)lidstaten niet diende te verlaten aangezien hij beschikt over de nodige documenten om zich naar Bulgarije te begeven. De hybride formulering in de bestreden akte doet hieraan geen afbreuk. Ook op dit punt wordt derhalve geen schending van de formele noch van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

De verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn argumentatie dat de vermelding “*nationaliteit: Syrië*”, in het licht van de definities opgenomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet, impliceert dat hij dient terug te keren naar zijn land van nationaliteit, Syrië. Zulks wordt nergens in de bestreden akte gesteld. In tegendeel, uit de uitdrukkelijke verwijzing naar de beslissingen inzake het verzoek om internationale bescherming, blijkt dat de gemachtigde in rekening heeft genomen dat de verzoeker zich naar Bulgarije kan begeven alwaar hij de internationale bescherming geniet.

In zoverre de verzoeker nog aanvoert dat niet kan worden uitgesloten dat hij naar Syrië zal worden overgebracht waar in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM dreigt terecht te komen, wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat de verzoeker met dwang van het grondgebied zal worden verwijderd. Het komt de verzoeker toe om zelf en dit op vrijwillige basis gevolg te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Nu hij zelf aangeeft dat hij een internationale beschermingsstatus in Bulgarije bekwaam, staat het hem vrij om zich naar Bulgarije te begeven.

In de mate dat de verzoeker opwerpt dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn beschermingsstatus in Bulgarije en hij in dat verband artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden acht, wordt erop gewezen dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel volgt dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

De verzoeker wijst tot slot op de gevolgen van de heersende epidemiologische crisis ingevolge het coronavirus. Het is volgens de verzoeker onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, om gedwongen te worden het grondgebied te verlaten. De verzoeker benadrukt dat de grenzen zijn gesloten en de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt zijn. Nu op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de gevolgen van de heersende coronacrisis, schendt de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, aldus de verzoeker.

Er wordt vooreerst opgemerkt dat de bestreden beslissing enkel inhoudt dat de verzoeker vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij bevat echter geen terugleidingsbeslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenmin dat de gemachtigde op de datum van deze beslissing overwoog om de verzoeker enige dwangmaatregel op te leggen. Daarnaast wordt erop gewezen dat de maatregelen in verband met de coronacrisis die in België gelden, tijdelijk zijn. Deze tijdelijke maatregelen doen geen afbreuk aan het feit dat aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moest worden afgegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De Raad merkt op dat, indien de verweerder op een bepaald ogenblik overgaat tot de gedwongen uitvoering van huidig bestreden bevel, hij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen. Het feit dat er momenteel wereldwijd specifieke maatregelen gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt niet mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn.

Zelfs indien de verzoeker zou aantonen dat hij omwille van de COVID-19-pandemie onmogelijk gevolg kon geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dan nog stond en staat het hem vrij om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen met toepassing van artikel 74/14, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, dat luidt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn”*.

Verder toont de verzoeker niet op concrete wijze aan dat de verweerder, door *“op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis”* rekening te houden in de bestreden beslissing, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zou miskend hebben. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er (onder meer) rekening moet worden gehouden met *“de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*. Het moet dan ook gaan om een gezondheidsproblematiek waaraan de betrokkene daadwerkelijk lijdt. Uit zijn betoog blijkt niet dat de verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing enig gezondheidsprobleem kende. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door het COVID-19-virus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig zou hebben. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch en is het eigen aan een pandemie dat er wereldwijd een risico is op een besmetting. De verzoeker toont niet aan dat er in Bulgarije een aanzienlijk groter risico is op een besmetting dan dat dit in België het geval is.

De verzoeker maakt daarnaast ook nergens gewag van een gezins- en/of familieleven en evenmin van een kind waarmee de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te houden.

Het is dan ook niet aangetoond dat de gemachtigde onzorgvuldig of in strijd met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet handelde door de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

De bescherming, verleend via artikel 3 van het EVRM omwille van medische situaties, vindt voorts slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. De verzoeker beperkt zich echter tot een bijzonder algemene verwijzing naar de coronacrisis. Dit volstaat uiteraard niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door het COVID-19-virus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig zou hebben. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch. De loutere, overigens hypothetische, vrees om besmet te worden met COVID-19 of mogelijks personen te besmetten met dit virus is onvoldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

3.2.4. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE